

– Szeretünk, Lauren – tette hozzá. – Csak újra el akartam mondani.

Az övé. A miénk.

Valami szurkálta Lauren csupasz bokáját. Odanyúlt, és kiderült, hogy a pizsamanadrágja telement bogánccsal, egész bogáncsfürdővel.

– Tiszta bogáncs lettem a hó alatt. Tele vagyok bogánccsal.

– Majd leszedelem, ha hazaértünk – mondta Eileen. – Most nem tudok vele mit csinálni.

Lauren dühösen tépkedni kezdte a bogánccsal a pizsamájáról. És ahogy onnan leszede, észrevette, hogy most már az ujjához tapad. Megpróbálta a másik kezével leszede, erre egy pillanat alatt minden ujjá telement vele. Annyira rosszul lett ettől a bogánccsal, hogy legszívesebben a földhöz csapkodta volna a kezét, és hangosan felordított volna, de tudta, nem tehet mást, mint hogy ül és vár.

Rába György

HOMMAGE

Tiszteltem minthogy mindig benne volt
lelkemben csontjaimban izmaimban
többletsúlyú évek alatt s utánuk
süvegelnem őt életfogytomiglan
pedig tapasztalhattam olykor-olykor
hibázik hiszen esendő csak ember
s eszembe járt nem lehetek külön
nincsen jogom ránézni görbe szemmel
csüggttem rajta mert mondataiban
föl-fölizzó avartüzek lobogtak
forradalmak s jussként sírmécsesek
órlángul éltető zsarátnokoknak
s elmetornája útvesztőiben
a szófűző ezernyi lelemények
a balszerencsésnek az eszmetársnak
hajlékot ágyaztak meg menedéket
még zöld lényemben a próbálkozót
értette becsülte s határkísértő
tettemért a fölbujtó ifjúságot
okolva védelmébe vett az ősz fő
kérdem hány apja van egy férfinak
fogyatkozóban már a példa mára
ha most deres fejére gondolok
elfátyolozza szememet a hála

KÁVÉHÁZBAN

Itt jól ismernek engem
belépek a telt pincérnő rám köszön
régén láttuk nem is tudom mikor
szóhoz sem jutok meghalt már egy éve
vasárnapi beszélgetőtársam barátom
kéretlen máris asztalomra téve
a forró fekete tej kísérete nélkül
egy percem se marad meditálnom
hajdani kollégám nyomban betoppan
miről csevegjünk gondoltam titokban
témánk egy sincs lelkes javaslatára
nem bökhettem ki rátérhetünk akár
időjárásra s ami rosszabb politikára
s a szomszéd székről a jelenlevő
eltűnik és megképzik régi-régi
pályatársam újra hallom dicsérni
Stefan Georgét kit sose szerettem
ungorkodnék is szívem szerint vele menten
amikor elködlik téren túli alakja
s gyomrom forgatja a sok vezércikkszöveg
inkább a költőt azt a nemszeretem németet
magasztalná az aki csak volt órahosszat
a cigarettafüst is torkomat kaparja
terjeng az együttlét antikalandja
megidézném az elenyészett cimborát
bizony idegesített szplínje hébe-hóba
jólesnék most zokszava legalább
eszembe ötlik hogy irigykedtem a díva
erdei tó mellé horgászni költözött
de mintha fülemben ma halak raja rína
csak zörög rám az eleven vezércikk
szellemi haspók közhellyel nem elégszik
és nem lehet ripsz-ropsz fölkerednem
a kávézóban jól ismernek engem